

in ga obdelaval s pestmi in z nogami, tako da je moral naposled poseči vmes Bielinski in rešiti Stanislava iz bratovih neusmiljenih rok.

Lahko bi bil Stanislav storil konec takemu ravnanju: pisal bi bil domov staršem in povedal, kako se mu godi, pa ni hotel. Lahko bi se bil bratu uprl in mu povrnil udarce z udarci, pa ni maral. Samo krotko in mirno je zatrjeval: »Nisem ustvarjen za minljivi svet, ampak za večnost; za večnost hočem živeti, ne za svet.«

Prav kakor Alojzij je bil tudi Stanislav poln ljubezni do služabnikov, ki jih je odločil oče njemu in bratu za postrežbo. Ni nastopal proti njim tako, kakor marsikje mladina dandanes, ko morajo ubogi posli več prestati pred preoblastno mladino kakor pred tistimi, ki so jih sprejeli v službo in ki jih plačujejo ...

J. E. Bogomil:

Janko Cundrič v Deveti deželi.

I.

Zgodilo se je, da je prišel Janko Cundrič v Deveto deželo. Sam ni vedel, kdaj in kako. Odšel je bil z doma in ko je pogledal okrog sebe in vprašal, kje je, so mu povedali popotni ljudje, da je v Deveti deželi.

Tako torej! V Deveti deželi! To je bila dežela njegovih misli, načrtov in željâ.

Le škoda, da je bil sam! Zakaj ni še Petrinovega Jakca tukaj? Pa kaj bo? Sem vendar tak pustež ne sme priti! Tukaj je prelepo. Tukaj je vse polno prelepega cvetja. Drevje je polno najslajšega sadja. Pota in cesfe so kakor iz stekla, svetla in gladka. Niti v cerkvi

ni drugod tako lepo. In zlatokrili ptički prepevajo, da ni dopovedati, kako. Kar nebeške glasove imajo. In sem — v to lepoto naj pride Petrinov Jakec! Kam bi bilo to?

Janko Cundrič je stopal naprej po bajnih nasadih in po prostornih livadah Devete dežele. Vonjal je duh cvetic, ki je tam devetkrat slajši ko pri nas duh šmarnice ali vijolice. Užival je Janko sladko sadje, ki po sladkosti presega sam med in sladkor. Na tihem se je že veselil, da je sam prišel v te blažene, presrečne kraje. In da ni tu tistega Petrinovega Jakca pustega!

Skoro gotovo Janko ni čutil, da je primešan temu veselju že precejšen porcijon nevoščljivosti. In to ni bilo prav. V Deveti deželi namreč nevoščljivost strašno neradi vidijo in jo tudi kaznujejo.

Iz daljave začuje Janko Cundrič brenčanje.

»Aha! Bo pa že kak zrakoplov?«

Tako so rekli doma, če so zaslišali tako brnenje. In so stekli pred hišo in se skušali, kdo bo zračno ladjo prvi ugledal. Potem so jo pa kazali drug drugemu in pazili, kam bo ta »ptič« poletel.

Janko je želel zvedeti, kakšni so zrakoplovi v Deveti deželi. Gledal je na nebo, a ni mogel ničesar ugledati. In vendar je bilo brenčanje vedno močnejše.

»Ooooh — pomagajte no!« Janko je zijal na nebo, in ni nič zapazil, kaj gre nadenj. »Oooh — pomagajte no! Strah! Pošast!« Naravnost proti njemu je pribrenčal velikanski sršen. Takega Janko Cundrič še nikoli ni videl.

Janko jo je ubral, kolikor so ga nesle noge. Beži . . . beži . . . ! A kaj, ko je zadrževal strah njegove sicer urne noge. Oj strah! O pošast! Kdo se more skušati s sršenom? Janko najmanj. Doma bi se že kako . . . Poklical bi ata, zatekel bi se k mami, pa bi ubili sršena neumnega, in Janko bi bil rešen. Kdo si pa upa nad sršena v Deveti deželi? Kdo? In ateja ni, mame ni — sam, čisto sam ubogi Janko Cundrič!

Če bi se mogel le kam skriti pred sršenom! A kam? Nikjer nobenega zavetišča.

Morda bi molil, kar zna? — Pa kako bo molil, ko mora teči? Ni mogoče vsak čas prav moliti.

Kakor da prihaja glas iz daljave, se je zdelo: »Janko Cundrič, nevoščljiv si bil, nevoščljiv . . . Petrinovemu Jakcu nevoščljiv . . .«

Ta glas mu je vdahnil rešilno misel.

Ves solzen, ves zasopljen, ob zadnjih močeh, ki jih je še imel, je začel: »Moj Bog — žal — žal mi je, — da, da sem — grešil — grešil — uh, uh — — —«

To ga je rešilo. Sršen je odbrenčal dalje. Janko pa je počasi sedel, še bolj počasi legel in prav počasi zaspal. Toda tako sladko ni spal kakor človek, ki ima mirno vest. Prebudil se je vendar šele, ko je bilo solnce v Deveti deželi že visoko na nebu.

(Konec.)

